ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
F. G. JACOBS
της 14ης Ιανουαρίου 1993 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην παρούσα υπόθεση, το Finanzgericht Hamburg υπέβαλε τρία προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με τον καθορισμό του βαθμού καθαρότητας των σιροπίων για τον υπολογισμό των νομισματικών εξισωτικών ποσών που χορηγούνται κατά την εξαγωγή ζάχαρης. Κατά τους εφαρμοστέους κοινοτικούς κανονισμούς, είναι αναγκαίο να καθορίζεται η καθαρότητα ενός σιροπιού, σε περίπτωση υπολογισμού των νομισματικών εξισωτικών ποσών, προκειμένου να αποφασισθεί αν τα νομισματικά εξισωτικά ποσά πρέπει να καταβληθούν βάσει της πραγματικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη του σιροπιού, μετατρεπομένης σε ζαχαρόζη, ή βάσει μιας περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη που καθορίζεται κατ' αποκοπήν σε 73 % του βάρους σε ξηρά κατάσταση.

2. Τα υποβληθέντα ερωτήματα επί των οποίων θα εκδοθεί προδικαστική απόφαση είναι τα εξής:

«1) Πρέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι το ποσοστό της καθαρότητας των σιροπίων υπολογίζεται διά της διαιρέσεως της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη, κατόπιν πολλαπλασιασμού της με τον συντελεστή 0,95, διά της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία και πολλαπλασιάζοντας το αποτέλεσμα επί εκατό;

2) Πρέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι η καθαρότητα των σιροπίων φρουκτόζης μπορεί να καθορίζεται διά μετρήσεως της περιεκτικότητας σε φρουκτόζη και συσχετισμού της με την περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία;

3) Πρέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι η καθαρότητα των σιροπίων φρουκτόζης μπορεί να καθορίζεται με τον υπολογισμό, διά καταλλήλων μεθόδων, της περιεκτικότητας του ιμβερτοποιημένου διαλύματος σε ξηρά ουσία και τον συσχετισμό της με την περιεκτικότητα του ιμβερτοποιημένου διαλύματος σε ζάχαρη;»

3. Τα ερωτήματα αυτά υποβλήθηκαν στο πλαίσιο προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα Firma Süddeutche Zucker-Aktiengesellschaft κατά του καθού τελωνείου, αφορούν δε την εξαγωγή σιροπίων φρουκτόζης από τη Γερμανία προς το Βέλγιο. Η προσφεύγουσα εξήγαγε σιρόπι το οποίο κατατάσσεται στη διάκριση 17.02 Δ ΙΙ του Κοινού Δασμολογίου («άλλα ζάχαρα και σιρόπια»). Για τη χορήγηση νομισματικών εξισωτικών ποσών σχετικά με τις εξαγωγές αυτές, το καθού καθόρισε τον βαθμό καθαρότητας του σιροπιού μεταξύ 92,9 % και 93,9 % της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία. Κατά τον προσδιορισμό αυτόν, το καθού πρώτα μετέτρεψε σε ζαχαρόζη την περιεκτικότητα σε ζάχαρη, πολλαπλασιάζοντας τη συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη επί τον συντελεστή 0,95, και κατόπιν διαίρεσε τον αριθμό αυτό διά της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία. Η προσφεύγουσα δεν συμφωνεί με τη μέθοδο αυτή υπολογισμού· αντιθέτως, θεωρεί ότι για να προσδιοριστεί

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

ο βαθμός καθαρότητας των σιροπίων φρουκτόζης δεν πρέπει να ελαττώνεται η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη μέσω του προαναφερθέντος συντελεστή. Ισχυρίζεται ότι η μείωση αυτή συνεπάγεται, κατ' ανάγκην, υποεκτίμηση του βαθμού καθαρότητας των σιροπίων φρουκτόζης. Εν προκειμένω, η υποτίμηση αυτή είχε ως συνέπεια τα νομισματικά εξισωτικά ποσά να χορηγηθούν μάλλον βάσει της κατ' αποκοπήν σε 73 % καθορισθείσας περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη, παρά βάσει της πραγματικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη των σιροπίων (μετατρεπομένης σε ζαχαρόζη).

4. Κατά την εν λόγω περίοδο, τα προβλεπόμενα από το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 974/71 του Συμβουλίου, της 12ης Μαΐου 1971 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 192) νομισματικά εξισωτικά ποσά είχαν καθορισθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1800/83 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 176, σ. 65). Με το παράρτημα I του εν λόγω κανονισμού, τα νομισματικά εξισωτικά ποσά για τη ζάχαρη καθορίζονται ανά 1 % περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη και ανά 100 χιλιόγραμμα καθαρού βάρους των απαριθμουμένων προϊόντων, μεταξύ των οποίων ιδίως εκείνων που υπάγονται στη διάκριση 17.02 ex Δ II του Κοινού Δασμολογίου («έτερα ζάχαρα και σιρόπια, εξαιρέσει της σορβόζης»). Βάσει της υποσημειώσεως 4 του παραρτήματος αυτού:

«Η περιεκτικότης σε ζαχαρόζη, συμπεριλαμβανομένης της περιεκτικότητος σε λοιπά ζάχαρα υπολογιζόμενα σε ζαχαρόζη, προσδιορίζεται σύμφωνα με (...) τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 σε περίπτωση εξαγωγής.»

5. Για ό,τι έπεται, πρέπει να δοθούν κάποιες εξηγήσεις σχετικά με τις έννοιες της «περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη» και των «ετέρων σακχάρων μετατραπέντων σε ζαχαρόζη». Η ζαχαρόζη είναι ζάχαρο της κατηγορίας των «δισακχαριτών», του οποίου το μοριακό βάρος ανέρχεται περίπου στο διπλάσιο αυτού των «μονοσακχαριτών», όπως είναι η φρουκτόζη ή η γλυκόζη. Ένα διάλυμα ζαχαρόζης μπορεί να μετατραπεί σε διάλυμα αποτελούμενο από μίγμα φρουκτόζης και γλυκόζης μέσω μεθόδου καλουμένης «ιμβερτοποίηση». Όταν το διάλυμα ζαχαρόζης μετατρέπεται με αυτόν τον τρόπο, κάθε μόριο ζαχαρόζης ($C_{12}H_{22}O_{11}$) αναλύεται σε ένα μόριο φρουκτόζης και ένα μόριο γλυκόζης (έκαστο: $C_6H_{12}O_6$)· η παραγωγή φρουκτόζης και γλυκόζης από ένα μόριο ζαχαρόζης απαιτεί εντούτοις την παρουσία ενός μορίου ύδατος:

$$C_{12}H_{22}O_{11} + H_2O \rightarrow C_6H_{12}O_6 + C_6H_{12}O_6.$$

6. Επομένως, όταν ένα σιρόπι ζαχαρόζης μετατρέπεται σε διάλυμα φρουκτόζης και γλυκόζης, η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του διαλύματος έχει αύξηση ελαφρώς ανώτερη του 5 %· η αύξηση της μάζας της ξηράς ουσίας προκύπτει από τον καθορισμό ενός μορίου ύδατος για κάθε μόριο ζαχαρόζης μετατραπείσας σε φρουκτόζη και γλυκόζη. Αυτό το κέρδος βάρους καλείται «κέρδος ιμβερτοποιήσεως». Αντιθέτως, το βάρος δεδομένης ποσότητας φρουκτόζης ή γλυκόζης πρέπει να πολλαπλασιάζεται επί τον συντελεστή 0,95 αν επιδιώκεται ο υπολογισμός του ισοδυνάμου βάρους ζαχαρόζης. Όπως είδαμε, τα νομισματικά εξισωτικά ποσά για την εξαγωγή ζάχαρης υπολογίζονται σε συνάρτηση προς την περιεκτικότητα του προϊόντος, συμπεριλαμβανομένης της περιεκτικότητας σε άλλα ζάχαρα «υπολογιζόμενα σε ζαχαρόζη».

7. Όπως ήδη ανέφερα, για τις ανάγκες των υπολογισμών αυτών, η περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη των σιροπίων καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού

(ΕΟΚ) 394/70 της Επιτροπής, της 2ας Μαρτίου 1970, περί των λεπτομερειών εφαρμογής της χορηγήσεως επιστροφών κατά την εξαγωγή ζάχαρης (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 58, στο εξής: ο κανονισμός). Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού:

«(...) με την επιφύλαξη των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3, η περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη προσαυξημένη, κατά περίπτωση, με την περιεκτικότητα σε άλλα ζάχαρα αναγόμενα σε ζαχαρόζη είναι η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη η οποία προκύπτει με την εφαρμογή της μεθόδου Lane και Eynon (μέθοδος αναγωγής διά χαλκού) σε ιμβερτοποιημένο διάλυμα σύμφωνα με τη μέθοδο Clerget-Herzfeld. Η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη που διαπιστώνεται σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή ανάγεται σε ζαχαρόζη με πολλαπλασιασμό επί τον συντελεστή 0,95.»

Η «μέθοδος Lane και Eynon» ή «μέθοδος αναγωγής διά χαλκού» είναι μια ενιαία μέθοδος για τον καθορισμό της περιεκτικότητας σε ζάχαρη των διαλυμάτων. Εντούτοις, η μέθοδος αυτή είναι κατάλληλη μόνο για τον εντοπισμό των μονοσακχαριτών. Συνεπώς, προτού να είναι δυνατή η καταμέτρηση κατά τρόπο ακριβή της περιεκτικότητας σε ζάχαρη ενός σιροπιού περιέχοντος ζαχαρόζη, το σιρόπι πρέπει να μετατραπεί διά ιμβερτοποιήσεως, δηλαδή πρέπει να μετατραπεί σε διάλυμα αποτελούμενο μόνο από φρουκτόζη και γλυκόζη. Όπως είδαμε πιο πριν, το αποτέλεσμα αυτής της ιμβερτοποιήσεως είναι η αύξηση της μάζας ζαχάρεως που περιέχεται στο διάλυμα. Εντούτοις, κατά την τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1, η προκύπτουσα περιεκτικότητα σε ζάχαρη μετατρέπεται τότε σε ζαχαρόζη, με πολλαπλασιασμό επί τον συντελεστή 0,95.

8. Υπενθυμίζω ότι τα νομισματικά εξισωτικά ποσά, όπως ακριβώς οι επιστροφές λόγω εξαγωγής, υπολογίζονται σε συνάρτηση προς την περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη «συμπεριλαμβανομένης της περιεκτικότητας σε άλλα ζάχαρα υπολογιζόμενα σε ζαχαρόζη» [βλ., για τις επιστροφές κατά την εξαγωγή, το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 766/68 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1968, περί θεσπίσεως των γενικών κανόνων που αφορούν τη χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή ζάχαρης, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 61]. Συνεπώς, ακόμη και στην περίπτωση σιροπιού το οποίο δεν έχει κέρδος ιμβερτοποιήσεως λόγω του ότι περιέχει μόνο μονοσακχαρίτες, πρέπει να πολλαπλασιασθεί η περιεκτικότητα σε ζάχαρη, όπως καθορίζεται με τη μέθοδο αναγωγής διά χαλκού, επί τον συντελεστή 0,95: η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη του σιροπιού μετατρέπεται, επομένως, προκειμένου να ληφθεί η ισοδύναμη περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη.

9. Η διάταξη που δημιουργεί πρόβλημα εν προκειμένω είναι το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού, δυνάμει του οποίου:

«Για τα σιρόπια καθαρότητος ίσης ή ανώτερης του 85 % και κατώτερης του 94,5 %, η περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη προσαυξημένη, κατά περίπτωση, με την περιεκτικότητα σε άλλα ζάχαρα που μετατρέπονται σε ζαχαρόζη, καθορίζεται κατ' αποκοπή σε 73 % του βάρους σε ξηρά κατάσταση. Το ποσοστό καθαρότητος των σιροπίων υπολογίζεται διά της διαιρέσεως της συνολικής περιεκτικότητος σε ζάχαρη διά της περιεκτικότητος σε ξηρά ουσία και πολλαπλασιάζοντας το αποτέλεσμα επί εκατό. Η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη προσδιορίζεται σύμφωνα με τη μέθοδο που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία σύμφωνα με την αραιομετρική μέθοδο.»

Το πρώτο από τα τρία ερωτήματα που υπέβαλε το Finanzgericht συνίσταται στο αν, στη διάταξη αυτή, η «μέθοδος που αναφέρεται στην παράγραφο 1» περιλαμβάνει τον πολλαπλασιασμό επί τον συντελεστή 0,95 που αναφέρεται στην πρώτη φράση της παραγράφου 1, ή μήπως γίνεται αναφορά μόνο στη μέθοδο αναγωγής διά χαλκού που εφαρμόζεται (αν αυτό είναι αναγκαίο) στο ιμβερτοποιη-

μένο διάλυμα, χωρίς να πραγματοποιείται αυτή η προσαρμογή. Θα εξετάσω πρώτα το ζήτημα αυτό, προτού ασχοληθώ με τα ζητήματα που θίγουν το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί του πρώτου ερωτήματος

10. Κατά τον προσδιορισμό της καθαρότητας ενός σιροπιού μπορεί να γίνει διάκριση τριών ξεχωριστών περιπτώσεων: 1) σιρόπια που αποτελούνται μόνο από δισακχαρίτες, όπως είναι η ζαχαρόζη, 2) σιρόπια που αποτελούνται μόνο από μονοσακχαρίτες, όπως είναι η φρουκτόζη ή η γλυκόζη, και 3) σιρόπια που αποτελούνται από ένα μίγμα μονοσακχαριτών και δισακχαριτών. Πρέπει να σημειωθεί ότι, ορίζοντας τη μέθοδο που πρέπει να χρησιμοποιείται κατά τον καθορισμό της καθαρότητας, το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν διακρίνει ρητώς μεταξύ των τριών περιπτώσεων. Υπενθυμίζω ότι στις περιπτώσεις 1 και 3, η εφαρμογής της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού που προβλέπεται από το άρθρο 13, παράγραφος 1, απαιτεί προηγουμένη ιμβερτοποίηση του σιροπιού, η οποία έχει ως αποτέλεσμα αύξηση της μάζας ζαχάρεως που περιέχει. Αυτή η αύξηση, εντούτοις, δεν επέρχεται στη δεύτερη περίπτωση, δεδομένου ότι η μέθοδος αναγωγής διά χαλκού μπορεί να χρησιμοποιηθεί χωρίς προηγουμένη μετατροπή της ζαχαρόζης σε φρουκτόζη και σε γλυκόζη.

11. Αν, στις περιπτώσεις 1 και 3, η ξηρά ουσία του σιροπιού μετράται προτού ιμβερτοποιηθεί και αν ο προκύπτων αριθμός χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό του βαθμού καθαρότητας του σιροπιού, είναι πρόδηλο ότι ο βαθμός καθαρότητας θα υπερεκτιμηθεί — εκτός αν είναι δυνατό να προσαρμοσθεί ο αριθμός που αντιστοιχεί προς τη συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη. Στην πρώτη περίπτωση, η υπερεκτίμηση μπορεί να διορθωθεί με πολλαπλασιασμό της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη, όπως καθορίζεται διά της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού, επί τον συντελεστή 0,95: κατ' άλλη διατύπωση, με την εφαρμογή ολόκληρης της μεθόδου που καθορίζεται από το άρθρο 13, παράγραφος 1, συμπεριλαμβανομένης της προσαρμογής που προβλέπεται στην τελευταία φράση της εν λόγω παραγράφου. Εντούτοις, είναι επίσης πρόδηλον ότι η εφαρμογή αυτής της μεθόδου στη δεύτερη και τρίτη περίπτωση θα οδηγήσει στην υποεκτίμηση της καθαρότητας του σιροπιού, δεδομένου ότι η ποσότητα ζαχάρεως που αντιστοιχεί στη φρουκτόζη ή τη γλυκόζη, που περιλαμβάνονται εξαρχής στο σιρόπι, επίσης θα αποτελέσει αντικείμενο της προαναφερθείσας προσαρμογής. Όπως είδαμε, αυτή η υποεκτίμηση μπορεί να έχει σοβαρές συνέπειες για τον εξαγωγέα, δεδομένου ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, καθορίζει την περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη κατ' αποκοπήν σε 73 % του βάρους όταν πρόκειται για σιρόπια για τα οποία καθορίστηκε βαθμός περιεκτικότητας κατώτερος του 94,5 %.

12. Όπως η Επιτροπή προτείνει με τις γραπτές παρατηρήσεις της, το πρόβλημα αυτό θα μπορούσε να λυθεί μέσω μιας διακρίσεως μεταξύ των τριών περιπτώσεων. Έτσι, στην πρώτη περίπτωση, η προσαρμογή θα εφαρμοζόταν στην συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη, δεδομένου ότι όλη η με τη μέθοδο αναγωγής διά χαλκού καθορισθείσα ζάχαρη θα προέρχεται από την ιμβερτοποιημένη ζαχαρόζη. Στη δεύτερη περίπτωση, είναι προφανές ότι καμία προσαρμογή δεν είναι αναγκαία. Στην τρίτη περίπτωση, η προσαρμογή θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί επί του τμήματος της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη που αντιστοιχεί στο τμήμα της ζάχαρης εντός του ιμβερτοποιημένου διαλύματος που προήλθε από τη ζαχαρόζη. Όπως επισημαίνει η Επιτροπή, η ποσότητα ζαχαρόζης που το σιρόπι περιέχει από την αρχή μπορεί να καθορίζεται με την εφαρμογή της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού επί δειγμάτων σιροπιού που έχουν ληφθεί πριν και μετά την ιμβερτοποίηση. Έτσι, αν διαπιστώνεται χ περιεκτικότητα σε ζάχαρη πριν από την ιμβερτοποίηση και ψ περιεκτικότητα σε ζάχαρη μετά την ιμβερτοποίηση, ένα μέρος των μονοσακχαριτών του διαλύματος, μέρος που

αντιστοιχεί με την ποσότητα ψ — χ, πρέπει να προέρχεται από τη μετατροπή της ζαχαρόζης σε φρουκτόζη και γλυκόζη. Η περιεκτικότητα σε ζαχαρόζη του σιροπιού στην αρχή ισοδυναμεί, συνεπώς, με (ψ — χ) πολλαπλασιαζόμενο επί τον συντελεστή 0,95.

13. Μου φαίνεται ότι η προτεινομένη από την Επιτροπή προσέγγιση είναι κατ' ουσίαν ορθή. Ο σκοπός του άρθρου 13 του κανονισμού δεν θα εξυπηρετείτο από μία ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 2, η οποία θα οδηγούσε συστηματικά σε ανακρίβειες κατά τον καθορισμό της καθαρότητας των σιροπίων, ανακρίβειες οι οποίες, σε ορισμένες περιπτώσεις, θα είχαν εξάλλου ως συνέπεια τον κατ' αποκοπή καθορισμό της περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη που προβλέπεται στην πρώτη φράση της εν λόγω παραγράφου. Το μόνο πρόβλημα που εμφανίζει η προτεινομένη από την Επιτροπή προσέγγιση είναι, όπως ήδη ανέφερα, ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, δεν προβαίνει σε καμία διάκριση μεταξύ των περιπτώσεων κατά τις οποίες η προσαρμογή της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη μπορεί να αποδειχθεί αναγκαία, και των περιπτώσεων κατά τις οποίες αυτό δεν συμβαίνει λόγω του ότι το σιρόπι από την αρχή αποτελείτο εξ ολοκλήρου από φρουκτόζη ή γλυκόζη. Ομοίως, η τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1, δεν προβαίνει σε καμία διάκριση αυτού του είδους και απαιτεί να μετατρέπεται σε ζαχαρόζη το σύνολο της περιεκτικότητας σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος ενόψει της χορηγήσεως επιστροφών κατά την εξαγωγή ή, ενδεχομένως, νομισματικών εξισωτικών ποσών. Έτσι, η προβλεπομένη από τη φράση αυτή προσαρμογή πραγματοποιείται επί του συνόλου της περιεκτικότητας σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος και δεν περιορίζεται στο μέρος της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη που προέρχεται από τη ζαχαρόζη την οποία το σιρόπι περιείχε αρχικά.

14. Εντούτοις, ο σκοπός μιας κατ' αναλογία προσαρμογής, στο πλαίσιο του καθορισμού της καθαρότητας του σιροπιού σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 2, πρέπει να διακρίνεται από τον σκοπό της προσαρμογής που προβλέπεται στην τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1. Ο σκοπός της πραγματοποιήσεως της πρώτης προσαρμογής έγκειται στο να διασφαλιστεί η ακρίβεια του καθορισμού της καθαρότητας του σιροπιού. Αν η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του αρχικού σιροπιού καθορίζεται διά της αραιομετρικής μεθόδου που προβλέπεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, ενώ η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη του σιροπιού καθορίζεται μετά την ιμβερτοποίηση του διαλύματος, δεν θα έχει ουδόλως ληφθεί υπόψη ενδεχόμενο κέρδος βάρους προκύπτον από την ιμβερτοποίηση. Δεδομένου ότι, όπως είδαμε, η αναλογία ζαχαρόζης που το σιρόπι περιείχε από την αρχή μπορεί να καθορίζεται με τη χρησιμοποίηση της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού, δεν μπορεί να υπάρξει αντίρρηση για την πραγματοποίηση μιας κατ' αναλογία προσαρμογής, η οποία διασφαλίζει ότι η μάζα ζαχάρεως του σιροπιού πριν από την ιμβερτοποίηση συγκρίνεται με την περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του ιδίου σιροπιού. Ο σκοπός της προσαρμογής που προβλέπεται στην τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1, είναι, από την άλλη πλευρά, εντελώς διαφορετικός. Η προσαρμογή πρέπει να πραγματοποιείται σε όλη την περιεκτικότητα σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος και όχι μόνο στο ανάλογο μέρος που προέρχεται από τη ζαχαρόζη την οποία περιείχε το αρχικό σιρόπι, διότι ακόμη και η φρουκτόζη και η γλυκόζη πρέπει να μετατραπούν σε ζαχαρόζη ενόψει της χορηγήσεως νομισματικών εξισωτικών ποσών. Επομένως, είναι προφανές ότι, όταν το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αναφέρει «τη μέθοδο που αναφέρεται στην παράγραφο 1», η εν λόγω μέθοδος είναι η μέθοδος αναγωγής διά χαλκού όπως εφαρμόστηκε στο ιμβερτοποιημένο διάλυμα και όχι όλη η διαδικασία καθορισμού της περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη που προβλέπεται από το άρθρο 13, παράγραφος 1.

15. Επομένως, μου φαίνεται ότι η Επιτροπή ορθώς θεωρεί ότι είναι αναγκαία μια κατ'

αναλογία προσαρμογή, η οποία λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι το αρχικό σιρόπι ενδεχομένως περιέχει ήδη μονοσακχαρίτες. Όπως ήδη ανέφερα, αυτή η προσαρμογή πρέπει να διακρίνεται από την προσαρμογή που προβλέπει η τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1. Εντούτοις, ίσως ταιριάζει καλύτερα στο γράμμα του άρθρου 13 να θεωρηθεί η κατ' αναλογία προσαρμογή ως εφαρμοζομένη μάλλον επί της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία παρά επί της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη. Αν και από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η αραιομετρική μέθοδος που προβλέπεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί επί σιροπιού που έχει τύχει ιμβερτοποιήσεως, εφόσον το διάλυμα είναι στην περίπτωση αυτή υπερβολικά αραιό, είναι σαφές ότι η μέθοδος μπορεί να εφαρμοσθεί επί του αρχικού σιροπιού, το δε αποτέλεσμα μπορεί στη συνέχεια να προσαρμοσθεί ώστε να ληφθεί υπόψη οποιοδήποτε κέρδος βάρους της ζάχαρης συνεπεία της ιμβερτοποιήσεως.

16. Επομένως, ο προβλεπόμενος από το άρθρο 13, παράγραφος 2, υπολογισμός θα πραγματοποιηθεί κατά τον ακόλουθο τρόπο. Πρώτον, η αναλογία ζαχαρόζης στο αρχικό σιρόπι καθορίζεται με την εφαρμογή της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού επί δειγμάτων που έχουν ληφθεί πριν και μετά την ιμβερτοποίηση, η δε περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του αρχικού σιροπιού καθορίζεται με την αραιομετρική μέθοδο. Η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος καθορίζεται χωρίς καμία προσαρμογή λαμβάνουσα υπόψη το κέρδος ιμβερτοποιήσεως. Τέλος, η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του ιμβερτοποιημένου σιροπιού καθορίζεται με την πραγματοποίηση μίας κατ' αναλογία προσαρμογής που λαμβάνει υπόψη το κέρδος ιμβερτοποιήσεως, η δε συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη διαιρείται διά της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία. Έτσι, η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία που προβλέπεται από το άρθρο 13, παράγραφος 2, θα είναι αυτή του ιμβερτοποιημένου διαλύματος και όχι εκείνη του αρχικού σιροπιού.

17. Από πρακτική άποψη, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ της προτεινομένης πιο πάνω διαδικασίας και εκείνης που πρότεινε η Επιτροπή. Ένας ακριβής καθορισμός του βαθμού καθαρότητας του σιροπιού μπορεί να επιτευχθεί εξίσου με τη σύγκριση της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία και της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη του αρχικού σιροπιού όπως και με τη σύγκριση της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία και της συνολικής περιεκτικότητας σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος. Εντούτοις, τονίζω και πάλι ότι σε καμία από αυτές τις περιπτώσεις δεν εφαρμόζεται η τελευταία φράση του άρθρου 13, παράγραφος 1: η φράση αυτή αναφέρεται στον καθορισμό της περιεκτικότητας σε ζαχαρόζη, συμπεριλαμβανομένων άλλων ζαχάρων μετατραπέντων σε ζαχαρόζη, και όχι στον προηγούμενο καθορισμό της καθαρότητας του σιροπιού.

Επί του δευτέρου και του τρίτου ερωτήματος

18. Με το δεύτερο και το τρίτο ερώτημά του, το Finanzgericht ερωτά κατ' ουσίαν αν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν άλλες μέθοδοι, εκτός αυτών που προβλέπονται από το άρθρο 13, προκειμένου να καθοριστεί η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη ή η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του σιροπιού. Φαίνεται ότι μια πιο προχωρημένη τεχνολογία, διαθέσιμη σε μεγάλη κλίμακα εδώ και λίγο καιρό, καθιστά δυνατή την απευθείας μέτρηση της περιεκτικότητας σε ζάχαρη, χωρίς να είναι αναγκαία η πραγματοποίηση προηγουμένης ιμβερτοποιήσεως του σιροπιού όταν πρόκειται για σιρόπι που περιέχει ζαχαρόζη. Ομοίως, πλέον πρόσφατες μέθοδοι καθιστούν δυνατή την απευθείας μέτρηση της πυκνότητας και, επομένως, της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία του ιμβερτοποιημένου διαλύματος. Κατά το Finanzgericht, η χρησιμοποίηση πιο προχωρημένων μεθόδων αυτού του τύπου θα εξυπηρετούσε καλύτερα τον σκοπό του άρθρου 13.

19. Εντούτοις, είναι προφανές ότι το άρθρο 13 έχει ως σκοπό να ορίσει μία ενιαία

μέθοδο για τον καθορισμό της περιεκτικότητας του σιροπιού σε ζαχαρόζη προκειμένου να διασφαλιστεί ίση μεταχείριση όλων των ενδιαφερομένων μερών: βλ. τη δωδεκάτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού. Επομένως, οι μόνες μέθοδοι που μπορούν να χρησιμοποιηθούν είναι οι ενιαίες μέθοδοι που προβλέπει το άρθρο 13. Παρόλον ότι φαίνεται σκόπιμο να προσαρμοστούν οι μέθοδοι αυτές υπό το φως της τεχνικής προόδου, αυτό δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, κατά τη γνώμη μου, παρά μόνο μέσω τροποποιήσεως του κανονισμού. Τεχνική προσαρμογή του κανονισμού δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας νέας ερμηνείας των διατάξεών του, περιλαμβάνουσας μεθόδους άλλες εκτός αυτών που προβλέπονται από το άρθρο 13.

20. Συνεπώς, έχω τη γνώμη ότι στα ερωτήματα που υπέβαλε το Finanzgericht πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

1) Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η καθαρότητα των σιροπιών καθορίζεται σύμφωνα με την ακόλουθη διαδικασία:

   α) η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη του σιροπιού μετράται με την εφαρμογή της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού επί του ιμβερτοποιημένου διαλύματος·

   β) η περιεκτικότητα σε ξηρά ουσία του ιμβερτοποιημένου διαλύματος καθορίζεται με τη μέτρηση της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία του αρχικού σιροπιού μέσω της αραιομετρικής μεθόδου και με την προσαρμογή του αποτελέσματος που καθορίστηκε με τον τρόπο αυτό, ώστε να ληφθεί υπόψη οποιοδήποτε κέρδος της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία που προκύπτει από την ιμβερτοποίηση του σιροπιού·

   γ) η συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη του ιμβερτοποιημένου διαλύματος διαιρείται διά της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία του ιμβερτοποιημένου διαλύματος.

   Εντούτοις, όταν δεν χρειάζεται ιμβερτοποίηση του σιροπιού για την εφαρμογή της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού, η καθαρότητα του σιροπιού υπολογίζεται διαιρουμένης της συνολικής περιεκτικότητας του σιροπιού σε ζάχαρη διά της περιεκτικότητας του σιροπιού σε ξηρά ουσία.

2) Το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 394/70 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καμία άλλη μέθοδος πλην της μεθόδου αναγωγής διά χαλκού ή της αραιομετρικής μεθόδου δεν μπορεί να εφαρμόζεται για τον καθορισμό της περιεκτικότητας σε ζάχαρη ή της περιεκτικότητας σε ξηρά ουσία του σιροπιού ή του ιμβερτοποιημένου διαλύματός του.